

[kisvárdai.lapok]

XI. évfolyam 4. szám – 2009. június 22., hétfő

Időtlennek képzeltem, aki mindig itt marad. Aki mindig megtalálható lesz Kolozsváron a Donáth út kilencedik számú tömbházának negyedik emeletén...

Tovább: 7. oldal »

„A kritikusnak — hasonlóan a színházi alkotóhoz — mértékkel, etikai és morális felelősséggel kellene művelnie választott mesterségét. Egész biztos vagyok abban, hogy nincs szükség »tanácsra«, annak leírására, hogyan csinálta volna meg a kritikus az előadást — akkor csinálja meg ő. Zavaró, sértő az alkotóra nézve, ha a kritikus a saját elképzelésével hozakodik elő.”

Béres László

Naiv bölcs, aki egyedülként látja tisztán a fontos dolgokat — körülötte sűrű holdja, az anya, akiről tulajdonképpen írandó vagyok.

Tovább: 3. oldal »

[fókusz]

Nincs vége a világnak

Tavas – Újvidék

Sz. K. – Szó, szó, szó, aztán test, mozdulat, aztán megint szavak. Tegnapelőtt Nekrošius Hamletje, tegnap Frenák Pál Lakomája, ma Horváth Csaba Kalevalája, holnap lehet, hogy valami egészen más.

[komment]

„A Tavasban benne volt az Orál morál, a Hét nap a világ, de még a Kosztolányi Színház Turbo Paradisója is.”

Tartozni valahová úgy, hogy közben mégsem tartozol igazán sehová. Nem szeretni valakit úgy, hogy közben ezerszer mondd el: szeretlek. Nem figyelni valakire úgy, hogy közben mindent elmondasz magadról.

Nem tudom, mit akar az a lány, csak azt, hogy nagyon akarja. Crnkovity Gabriella majdnem megszólal, végül mégis bennreked a szó. Nem tudom, sír-e vagy nevet, de azt látom a szemében, hogy odabenn elhangzik a nagy-monológ. Valami baj van. Hiába jönnek a többiek, s szinte szétszakítják, nem tudják kirángatni ebből a furcsa állapotból.

És nemcsak neki van mondanivalója. A fiatal művészek Domokos István írásaiból kölcsönzik a szöveget, mégis olyan, mintha éppen akkor és ott ők maguk gondolták volna ki. Belőlük, róluk szól. Nem keresett. Mészáros Gábor úgy táncol egy bőgővel elmélyülten, szerelmes szenvedéllyel, mint-ha ez a világ legtermészetesebb dolga lenne. Aztán hátára veszi alkalmi hátizsákját, s felszáll a vonatra. Utazik, el innen, el messzire, talán nyaralni a tengerpartra, talán egy új világba. De ez a vonat már nem az a vonat s nem oda visz, ahová menni akar. Tudja ezt ő is nagyon jól, tekintete mégis naivan csillogó, halva született reménnyel teli.

Gombos Dániel csöndje végtelen. Nem is akarom, hogy vége legyen. Nem tudni, akar-e mondani valamit a lánynak, de nem is baj. Lehet, hogy fél, lehet, hogy feladta, és az is lehetséges, hogy az egész most kezdődik el. Elor Emina vár. Nem biztos, hogy tudni akarja, mi hangzana el, mert nem ez a lényeg. És az sem fontos, hogy a költő verset ír-e a lánynak, mert a kérdés csak az, hogy mennyit.

Raffai Ágnes, mint egy felrobbanni készülő kis bomba, csak mondja, mondja, panaszáradata alatt összeroskad, aki hallgatja. Tökmindegy, kinek fáj a haja még, a lényeg, hogy kiordítsa magából szorongásait.

Kokrehel Júlia és Buza Ákos szerelmespárja a maga hihetatlenségében is teljesen hétköznapi. Épp annyira abszurd az egész, mint a valóság. Egymásba gabalyodni, hemperegni a földön, aztán egy kérdés és a rutinválasz. A kimondott szónak már nincs ereje, elcsépelet betűhalommá válik a legvédtelenebb érzélem. Kis vihar, ahogy kell, majd béke van megint.

[lánc.kérd1]

From: Keresztes Attila <Sztarmárnémeti Északi Színház>

To: Tóth Tibor <Komáromi Jókai Színház>

Subject: Re: tervek

Mit akarok csinálni Sztarmáron? Nagyon egyszerű. Színházat.

Aztán Soltis Lehel szépen elhelyezkedik egy kisszéken, cigit sodor, közben pedig mesél, és lassan kezdem érteni. Hogy miről szól az egész.

A végzős akadémisták Táborosi Margaréta rendezte vizsgaelőadásukban mozdulatokkal, zenével, ritmussal és viháncoló humorral beszélnek arról, milyen is az élet a Vajdaságban, meg amúgy. Van dráma is, persze, de lehet azt úgy, hogy elhiggyük, nincsen vége a világnak.

Varga Tamás kisfilmjében végigfut a kés a disznó hasán. Folyik a vér, megperzselődik a hús. Megperzselődik a szív is kicsit, pedig ebben semmi különleges nincs. Az egészben nincs semmi különös. Csak elmondják, mi van.

Szepesi Krisztina

[fókusz]

Más hibák, más holdak

A Gézagyerek – Szabadka

Ez az a hely. Nem nagy, nem kicsi. Épp az enyém (név tetszés szerint behelyettesíthető: Gézagyerek, Banda Lajos, Szomszéd Jani satöbbi; tér, idő alig számít, hiszen esetleges), az alfája én vagyok, az origója én vagyok, az ómegája én vagyok. Tulajdonképpen rendjén van így minden: innen nyílok ki, ide zárkozom be; innen figyelek, ide gyűjtöm vissza, amit láttam. És hogy például ami a Banda Lajosnak a tokaszalonna, ami a Gézagyereknek a vajás kenyér párizsival, az énnekem micsoda?, hogy ami a Herda Pityunak a szesz, a cigaretta, ami a Vizikének a koszlott tangóharmonika, az énnekem micsoda?, ezt rágom-vizsgálom ezúttal, mert végső soron ennek átgondolására kényszerít rá Bérczes a szabadkaiakkal. Hogy önmagam istene vagyok, azt mondják. Hogy a bűgőcsiga pörgésébe (tudniillik az élet rendjébe) belényúlni veszélyes; hogy a bűgőcsigát ha kizökkentik s a fiókba teszik, ha helyére munkástáskát adnak a kézbe, ha úgy tekintik a *hibát*, mintha ott se volna – pedig ott van! –, abból jó nem származik.

Hogy körbe forog minden, s hogy közben középen én (név tetszés szerint..., satöbbi) állok, fekszem, ülök, vagy csak így: létezem, finoman tudatják velem a lassan tempós két és fél órában, mindenekelőtt Sárkány Sándor díszletével, mely körtér; melynek karimáján közlekednek, mozognak minduntalan *mások*; s melynek középpontjában trónol: a Nap, vagyis a Gézagyerek (név tetszés szerint..., satöbbi). Naiv bölcs, aki egyedülként látja tisztán a fontos dolgokat – s körülötte sűrű holdja, az anya, akiről tulajdonképpen írandó vagyok.

Vicei Natália a neve (ezúttal nem behelyettesíthető!) a színésznőnek, aki ezt a bizonyos Rózsika nénit a színpadon *eléli*, hosszú, ritka kegyelmi pillanat módjára: a szerep mindenestül rátapad a színészre, az arénaszerű tér periferiájára, közénk, nézők közé kiülve is úgy viseli a hibás gyerek anyaságát, akár a bőrét, mérhetetlen koncentrációval, mégsem mesterkélten, hanem a civilség illúzióját keltő természetességgel. Két keze, mellyel a Gézagyerek abroszát díszítő piros G betűket hímezte, kezdetben hálásan rázza a főnök Laci kezét, de hamarosan áll a alatt kulcsolódik össze, mert ő az első, aki megsejti: itt tragédia készül, ha kicsinek, jelentéktelennek tűnő is csupán. De végigcsinálja, amit a sors, az Isten órá kirótt – a hold mit is tehetne mást, mint napja körül kering –, s mint életében bizonytalansággal, a beteg gyerek születésénél, a férj halálánál mondjuk, a padlóról végül mégiscsak feláll, ő, az anya, nem nagy, nem kicsi, én (név..., satöbbi) vagyok az alfája, az origója, az ómegája. Óhózzá pedig vissza lehet menni, hiába is nem javítja ki az Isten a hibát, amit a teremtsében benne hagyott, ha egyáltalán.

És akkor tulajdonképpen rendjén van így minden.

Markó Róbert

M. R. – Szinte nyílegyenes úton jutott a kritikaírásig: magyart, pszichológiát, filozófiát és teológiát tanult felsőfokon. Egyszer annak ellenére is megvárta egy kaposvári előadás végét, hogy tudta: vonat híján gyalog megy Pécsig. Mohácsi-előadás volt, persze.

[lánc.kérd2]

From: Sőregi Melinda
<kisvardai.lapok>

To: Varga Tamás
<Újvidéki Színház>

Subject: sportcsarnok

Milyen érzés volt a sportcsarnokban játszani a Még egyszer hátulról? (És ne haragudj, hogy a múlt lapszámban elírtuk a neved...)

From: Varga Tamás
<Újvidéki Színház>

To: Sőregi Melinda
<kisvardai.lapok>

Subject: Re: sportcsarnok

(Rendben van... :) Meggyűlt a bajunk a teremmel: lassabban és hangosabban kellett beszélni, mert a visszhang eléggé átkos találmány. Na, gyon pörgős az előadás, fedik egymást a mondatok, és ha lelassítjuk, elveszik a ritmus. De egy szintben voltunk a nézőkkel, és ettől nyitottabban tudtunk játszani.

From: Varga Tamás
<Újvidéki Színház>

To: Kovács Nemes Andor
<Újvidéki Színház>

Subject: sörsátor

A sörsátorban melyik sört szereted, miért, és mennyit ittál meg belőle?

[találós.kérd]

Mi a közös az újvidéki és a temesvári színészekben?

Leginkább a Pelinkovác.

Melyik erdélyi rendező könyvéből készült kalózkoadás?

Kovács Ilidő Báboskönyvéből.

Ki szeretne színészek nélküli színházat?

A váradi műszak.

Hány nyelvet beszél Traian, a temesvári színház büfése?

Senki nem tudja, de mindenki szót ért vele.

Mikor váltják le a határon túli társulatvezetőket?

Kit előbb, kit utóbb.

Hogy jut el az Amor omnia a szebeni fesztiválra?

Székelly furtanggal.

Hol található rugó a gyergyói Leonce és Léna testén?

A jobb lábuk kisujja alatt.

[komment]

a találós.kérd.-ek és a szócikkek beküldői jutalmat kérhetnek! mivel szegények vagyunk, természetben fizetünk... azaz: pusztit lehet kérni vmelyik szerkesztőtől ☺

[spektrum]

Urbán Balázs blogja

Véget értek az inkább a szórakozás, mint a verseny jegyében telt napok: ma és holnap három-három versenyelőadás vár ránk. Már ha az égiek is így akarják – hiszen a **beregszászi társulat** a Várkertben játssza majd Az ember tragédiáját. Az eredeti bemutató számomra szintén kiszvárdai emlék, de ennél alighanem fontosabb, hogy akkor lehetett látni először az új, fiatal társulati tagokat. Már amikor lehetett; a fényeket ugyanis emlékeim szerint nem sikerült beállítani, így az amúgy sem túlvilágított előadás próbára tette a szemet. A most felújított, jelentősen átdolgozott változat viszont még a DVD-n is kivételes vizuális hatással bírt. Többen korszakhatárnak vélték az akkori bemutatót (vitatkozhatnánk rajta, mennyiben volt igazuk), s lehet, hogy lesznek, akik a mostanit is annak tartják majd. Az mindenesetre tény, hogy a társulat életében most is fontos változások zajlanak; noha Vidnyánszky Attila továbbra is meghatározza a csapat munkáját, láthatóan folyik a további meghatározó rendezők keresése. Egyelőre vegyes eredménnyel: a társulat további két idej premierje közül a Sárkány Sándor által rendezett Doktor Zsivágót mihamarabb felejtetni szeretném, míg a Vidovszky György által színre vitt, kissé egyenetlen, következtelen, de színes, üde Don Quijote tartalmazott biztató és továbbgondolandó kezdeteket is.

A **Szabadkai Kosztolányi Színház** működése annyiban hasonlít a beregszásziéhoz, hogy a társulat profilját alapvetően az együttes vezetője, Urbán András határozza meg. A Kosztolányi amúgy is az egyik legkarakteresebb arculatú határon túli társulat. Előadásait éppúgy lehet hevesen szeretni, mint dühödtlen elutasítani – de a szakmai munka minőségét mindenképpen illő méltányolni. Idei hat bemutatójuk közül akár ötöt is meghívhattam volna – más kérdés, hogy a szívemnek talán legkedvesebb Könyökkanyart nehéz lett volna új előadásnak tekinteni (s még nehezebb Kiszvárdán technikailag megvalósítani), a vizsgaelőadásból repertoárdarabbá lett Boldog bolondok és Lepkegyűjtő pedig a versenyen kívüli programba illeszkedhetett volna (ha maradt volna még hely). Hosszasan gondolkodtam, hogy a Turbo Paradiso vagy a Terápia legyen-e itt; az előbbi a súlyosabb, összetettebb, provokatívabb előadás, mégis úgy éreztem, hogy a Terápia ha nem is a társulat egy másik arcát, de az ismert arc egy-két kevésbé ismert gödröcskét mutatja, a színészi munka terén némi nóvummal is szolgál (ráadásul határon innen még jóval kevesebbet játszották, mint a Turbót) – így esett a választásom Olivera Đorđević rendezésére.

Ha lehet, még ennél is tovább tanakodtam **Csíkszereda** esetében. Gazdag volt az idej repertoár, s miközben láttam egy hagyományos eszközökkel megvalósított, részértékekben gazdag Lila ákácot, tudtam, hogy választásom a két erősen teátrális, látványos, vizuálisan erőteljes bemutató egyikére fog esni. Ám a Gavrill Pinte rendezte Hamletet csak DVD-n tudtam megnézni, s mivel kulcsfontosságú jelenetekben egész egyszerűen nem mindig láttam, mi történik a színpadon, nem voltam képes eldönteni, hogy a sok rendezői ötlet kirajzol-e valamilyen konzisztens interpretációt. Így aztán az élőben látott A kék madár mellett döntöttem: Victor Ioan Frunză nem egészen következtetes, színészi szempontból is egyenetlen, de megragadó atmoszférájú, eredeti képi ötletekben gazdag, Cári Tibor igazán hatásos zenéjét jól érvényesítő rendezése akkor is közel áll hozzám, ha tudom: erőteljesen megosztja majd a fesztivál közönségét.

[magam.magam]

Csíki Játékszín

Melyik előadást lett volna jó még látnunk a társulattól?

A János vitézt (fotó: Sándor Levente), mert világunkról formált, vállaltan provokatív véleményünket mondtuk el vele. A Fekete Pétert, mert abban több kollégánk is igazán kitombolhatta magát, s most lemérhetnénk, hogy Kisvárdán ugyanúgy veszik-e a poénokat, mint Csíkszeredában. Az Ibusár-megálló-helyet, hogy mindenki láthassa: Benedek Ágica producerként és színészként is jól vizsgázott. Jó lett volna látni tőlünk a Hamletet, Gavril Pinte okos és szuggesztív rendezését Veress Bercivel a címszerepben, valamint a Lila ákácot és a Nagykuttyákat: azaz az egész évadot. De hát csak A kék madarat hoztuk el, amiben mondhatni benne van az egész évad, sőt fennállásunk elmúlt tíz éve is.

Mit fognak jobban csinálni a következő évadban, mint a mostaniban?

A következő évadban megpróbáljuk még érzékenyebben kisülyözni a klasszikus, az avantgárd és a szórakoztató színházi kínálatunk arányát, hogy ezzel tovább erősítsük kötődésünket a közeghez, amiben élünk. Az eddiginél is fontosabb lesz számunkra a színház iránti érdeklődés gerjesztése.

Mi a jó abban, hogy otthon élnek, dolgoznak?

Kétféleképpen lehet élni: sodródva és építkezve. Az egyik kiszolgáltatottságot és szorongást; a másik küzdelmet, önmegvalósítást, harmóniateremtést jelent. A két változat ritkán adódik vegytisztán, viszont itthon nagyobb esélye van a saját célok meghatározásának, annak, hogy életünket formáljuk, és ne elszenvadjuk.

Melyik az a mostanában látott előadás, ami valamiért nem hagyja nyugodni?

Sok előadást láthattam az utóbbi időben különböző színházaknál, engem mind közül leginkább Zakariás Zalán Zűrzaros éjszaka-rendezése fogott meg. Megragadott a közlés ereje, személyessége, szellemessége. Néhány évvel ezelőtt ugyanettől a fiatal kollégától egy nehezen osztályozható, maníros vizsgaelőadást láttam. Most pedig a Zűrzaros levett a lábamról. Gratulálok hozzá! Nagy örömmel tölt el, hogy vannak ilyen csodák a színházban!

Válaszolt: Parászka Miklós, igazgató

[kör.kérd]

Mindhalálíg Beatles

Szatmárnémeti

„Bár fiatal vagyok, a dalok többségét szüleim révén ismertem. Mégsem a zene fogott meg az előadásban, hanem hogy a klasszikus színházi díszletek között jól ötvöződött a dráma egy tribute band (jó értelemben vett „koppintós” zenekar) magával ragadó koncertjével, s mindez csipetnyi stand-up comedyvel fűszerezve.”

„Engem a dalok köré szőtt történet leginkább Az öreg hölgy látogatására emlékeztetett. Az elején még úgy gondoltam, sovány lesz a remek Beatles-muzsikához írt sztori, de a végén kellemesen csalódtam. Igaz, a história végét előre sejteni lehetett.”

„Voltaképpen a Mindhalálíg Beatles-ből már némi ízeltőt kaptam, illetve kaptunk a pénteki Hegedűs a háztetőn előadás alatt, ugyanis a zene bizony erősen áthallatszott – különösen a darab elején – a Várszínpadra. A szatmárnémetiek produkciója szerintem megérdemelt közönség sikert aratott; bizonyára a hideg idő okolható azért, hogy nem voltunk még többen.”

„Ilyen gyenge darabot rég nem láttam. A szöveg kegyetlenül kínos.”

„Én elsősorban a Beatles-számok miatt jöttem, de a színészeknek köszönhetően ennél jóval többet kaptam. Hiszen nemcsak visszafaltodtam néhány évtizedet – ha csupán bő két órára is –, hanem a nosztalgiazáson kívül kellemes színházi élménnyel is gazdagodtam.”

K. B.

[színházi.szótár]

Tapo-kapkodás fázisa

Egy előadás próbafolyamatának azon kezdeti, jó esetben 4-5 próbával lezáruló szakasza, mely alatt a színész úgy érzi: sehol egy biztos pont, amiben megkapaszkodva elindulhat, a szerep és ő fényévekre lebegnek egymástól, és most derül ki végérvényesen, hogy tehetségtelen...

Művészi ráadás

Két vagy több művész jeleneten belül – a szövegtudás hiánya miatt – új jelenettel ajándékozza meg a publikumot, melyet helyben rögtönöz, és aminek semmi köze nincs a darabhoz. Ez idősebb színészpárosok esetében gyakori.

BB-zavar**(BB = büfé-beszélgetés)**

Minimum 2 ember, maximum 3-4 ember esetében lép fel, amikor azok nagy tömegben a büfé egyik asztalánál beszélgetnek, de tulajdonképpen nem egymásra figyelnek, hanem az őket körülvevő emberekre, mert azok kisugárzásukkal, megjelenésükkel óhatatlanul magukra vonják a figyelmet.

[komment]

A színházi.szótár ötletét a kanadai Douglas Coupland X generáció c. regénye adta. Eddig csak kolozsvári színészi diákok írták... ☺

[találkozásaim]

Nánay István blogja

Nándi

Jellegzetes figuráját mindenki ismeri, aki rövidebb-hosszabb ideje Kisvárdára jár. Magas, ösztövé, öszülő, majd ősz hajú-bajszú, csendes színész. Az újvidéki társulatnál ismertem meg, mostanában Szabadkán játszik. Közel harminc éve ismerem. Kis túlzással azt mondhatnám: ez idő alatt alig változott. Egyben igen: jelentős színész lett.

Ruszt József és Harag György tanított meg – többek között – arra, hogy a rendezőnek a színész alkatából kell dolgoznia, figyelembe kell vennie, mire alkalmas

a színész teste, hangja, és hogyan lehet erényt kovácsolni az esetleges fogyatékoságokból. Amikor Harag Újvidéken a Csehov-trilógiát rendezte, felfigyelt a nagyon fiatal Szilágyi Nándorra. Remek alak, de nagyon rosszul

beszél. Először csak átküldte a színpadon, aztán egy-két mondatot adott neki, nem többet. Már akkor látszott, oda kell rá figyelni. Én is akkor jegyeztem meg a nevét.

A nagy kiugrása – nálam legalábbis – szintén Harag-rendezésben történt. A nyolcvanas évek elején egy távol-keleti szerző (Gao Xingjian) Buszmegálló című darabjában egy titokzatos figurát alakított. A mű a hiábavaló várakozás drámája, a buszmegállóban hiába várnak az emberek a járműre, s közben sorsok mennek tönkre. A busz nem jön, de a háttérben időről-időre átvonul egy ballonkabátos szótlan ember. Előre néz, megy, lassít, továbbstiet, néha már-már úgy tűnik, megáll, de nem. Megjelenésekor megdermed a színpad. Jelentését nehezen lehet konkretizálni, de az alak annak az időnek a fenyegető, kiismerhetetlen légkörét sugallta, amelyben éltünk. Jugoszláviában kicsit szabadabban, nálunk leplezetesebben, Romániában pedig drasztikusan, kötöttségek között.

Aztán – ahogy ez gyakran lenni szokott – az alkat és a belső tartalom összeért, Szilágyi egyre jelentősebb feladatokat kapott és oldott meg. A sok remek karakterfigura mellett egy szerepére szeretnék emlékeztetni, amelyet Kisvárdán is lehetett látni: a Kabaré kisemberének tragédiáját egyszerű, sallangtalan eszközökkel tette felejthetetlenné.

Mekkora meglepetés volt – legalábbis nekem –, amikor kiderült, hogy a sok fesztivál-elismerést kapott Murlin Murlo díszletét ő tervezte... A kritikusok is díjazták azt a miliót, amelyet parányi helyen képes volt éreztetni, s közben a látvány hihetetlenül tág asszociációs mezőket is nyitott.

S mindeközben fotózik. Nem is akárhogyan. Képei ugyanolyanok, mint ő maga meg az alakításai. Lényegre törőek, jól komponáltak, groteszkek, líraiak, s kicsit szomorkásak.

[báb]

Mozgó képzőművészet

Kiállítás nyílt a Művészetek Háza előcsarnokában a tavaly elhunyt Kovács Ildikó kolozsvári bábrendező emlékére. Festményeit és Sipos László grafikáit Szebeni Zsuzsa, az OSZMI munkatársa gyűjtötte össze, aki egyben szerkesztője is volt a Kovács Ildikó bábrendező című kötetnek. Szebeni Zsuzsával és Sipos Lászlóval beszélgettünk.

Nem klasszikus tanulmánykötet készült...

Szebeni Zsuzsa

Szerkesztés közben derült ki, hogy alig vannak források, elemzések, összefoglaló művek Kovács Ildikó rendezéseiről, így a szerkesztés mellett, amihez sok segítséget kaptam szakemberektől, például Pályi Jánostól is, belecsúsztam egy újabb szerepbe, és elkezdtem interjúkat is felvenni. Igyekeztem közben teljesíteni az Ildikó által szabott két feltételt is: egyrészt, hogy a kötet vizuális részét Sipos Lacival képzelem el, másrészt hogy ne elsősorban róla szóljon a könyv, hanem a bábos szakmáról, az egész alkotó csapatról.

Sipos László

Ha megnézzük a kötetben is szereplő neveket, ez a csapat hihetetlenül márkás: az akkori kulturális élet igazán neves zenészei, képzőművészei találhatók itt. Tulajdonképpen igazi közös munkaként nem is a bábdarabokat említeném, hanem a két közös könyvünket, egy rendezői szakkönyvet és az 1974-ben megjelent Báboskönyvet, melyben bábdarabok szerepeltek, és az én feladatomból az volt, hogy ezekhez terveket készítssek, amiket majd az óvónénik, tanárnők kivitelezhetnek. Közel hetven rajzom található benne. Szívem csücske a Kisvárdán is látható Kámpec ördög, Tamási figurája, akit angyalszárnyakkal képzeltem el. Úgy érzem, hogy ezek a rajzok harminc év távlatából is megállják a helyüket a pályámon. És talán méltók Ildikó emlékéhez is.

És Kovács Ildikó festményei?

Sipos László

Ildikó komolyan érdeklődött a képzőművészet iránt, ő maga is ügyesen festett. Művészi felfogása szerint a bábszínház mozgó képzőművészet.

Szebeni Zsuzsa

Festményeit nem szánta a nyilvánosságnak, inkább önkifejezésnek tekintette, nem akart belőlük kiállítást. Szerencsésen alakult az is, hogy Ildikó végigpróbálta a művészetek több formáját attól kezdve, hogy mozgásművészet és Dienes Valéria, majd fotóssegéd is volt, Budapest vezető műtermében segédkedett, aztán Mattis Teutsch Jánosnál tanult, majd pantomimmal foglalkozott, később népművészettel, néptáncal. Az egész palettát végigfutva jutott el tudatosan a bábművészethez. Kiemelném például a Don Quijote figuráját, ami tulajdonképpen egy Kovács Ildikó-önarckép. Minden interjúnál többet elmond ez a tekintet, egy átható, ugyanakkor sebezhető lény néz vissza ránk.

Sipos László

Valahogy sohasem fogtam fel a korát. Időtlennek képzeltem, aki mindig itt marad. Aki mindig megtalálható lesz Kolozsváron a Donáth út kilencedik számú tömbházának negyedik emeletén...

S. M.

[színházi.szótár]

Pylades Club

Szélsőséges statiszta-csoportosulás. Nevét a legnagyobb görög statisztáról kapta: Pylades több mint négy görög drámában szerepel, replikái számának összege mégsem éri el a tízet. A klub harcol a statiszták jogaiért, elhatárolódik a nagy szerepektől, a jó beszédtechnikától, a fényben állástól és a sikertől. Az ilyen ambiciózus művészi törekvések helyett a statisztálásra és a kis szerepekre fókuszál. A klub 2006-ban alakult Kolumbán Csongor (Érdemtelen művész), Csepei Zsolt (Pylades-díjas 2007) és ifj. Visky András (Univer-díjas 2006, 2007) alapító tagok kezdeményezésére. 2009-es statisztikák szerint már több mint száz (nem aktív) tagot számlál, akik nagy sikerrel bujkálnak Erdély színpadain. A Pylades Club jelmondata: „A fényből az árnyékba!”

[mai.program]

[blitz]

Retrospektív – 19., első nap

- 11,00 Szakmai megbeszélés
Művészetek Háza
- 16,00 Durang alapján
Terápia (versenyprogram)
Kosztolányi Dezső Színház,
Szabadka
Rákóczi-terem
- 18,00 Maurice Maeterlinck
A kék madár (versenyprogram)
Csíki Játékszín, Csíkszereda
Művészetek Háza
- 19,00 Fábry Sándor műsora
Várszínpad
- 21,00 Madách Imre
Az ember tragédiája
(versenyprogram)
Kárpátaljai Megyei Magyar
Drámai Színház
(Beregszászi Illyés Gyula
Magyar Nemzeti Színház)
Várkert

Akkor bezzeg még szép volt az idő!

Nem ők mondták a „ganaj”-os beköszöntőt ☺

Mi itt vagyunk — és Szarvas Józsi?

Ők már első nap... ☺

A címlapon:

Jelenetkép (Tavaszi) és
Pálfi Ervin, Vicei Natália (A Gézagyerek)

[kisvárdai.lapok]

a Magyar Színházak XXI. Kisvárdai Fesztiváljának
napilapja

Felelős szerkesztő: **Zsigmond Andrea**

Szerkesztők: **Markó Róbert, Sőregi Melinda**

Munkatársak: **Kovács Bertalan, Sztrókay András**

Fotó: **Szkárossy Zsuzsa**

Szakmai tanácsadó: **Nánay István**

Nyomdai előkészítés: **Jurás László**

Nyomdai kivitelezés: **Gprint Iroda**

Felelős kiadó: **Nyakó Béla**

ISSN 1587-8325

www.kisvarda.szhaz.hu

A Magyar Színházak XXI. Kisvárdai Fesztiváljának támogatói:

Oktatási és Kulturális Minisztérium, Nemzeti Kulturális Alap,
Kisvárdai Város Önkormányzata, Szülőföld Alap,
Szabolcs-Szatmár-Bereg Megye Önkormányzata

Médiatámogatók:

Duna Televízió, Vár FM Rádió, Magyar Színházi Portál